

[Fiskeriministeren.]

slået ophævet, idet det i visse tilfælde vil være praktisk, at en auktionsmester også kan drive auktion uden for den nævnte kommune.

De øvrige bestemmelser må stort set ses ud fra ønsket om at få lovfæstet hidtil fulgt praksis.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg herved anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om egnsudvikling.

Lovforslaget må ses i sammenhæng med de forslag, som finansministeren og arbejdsministeren har fremsat, idet regeringen finder, at en styrkelse af den statslige bistand til egnsudvikling bør ske ved samtidig indsats på finansierings-, beskatnings- og uddannelsesområderne.

Så sent som i maj 1967 vedtog et enigt folketing den nugældende egnsudviklingslov. Det kan derfor synes hastigt, at der på ny stilles forslag om en revision af loven. Erfaringen har imidlertid vist, at en generel økonomisk politik, der indebærer overbeskæftigelse i store dele af landet og derfor udløser inflationære tendenser, er en forudsætning for at opnå et nogenlunde tilfredsstillende aktivitetsniveau i landets svagest udviklede områder. En sådan politik kan kun opretholdes en kortere årrække, idet den undergraver vor konkurrenceevne over for udlandet og resulterer i stigende betalingsbalancevanskeligheder. Sidste års devaluering var en del af den pris, som måtte betales for en sådan politik.

Den nuværende regering har i ord og gerning klart tilkendegivet, at den hverken kan eller vil fortsætte ad denne vej, som kun kan ende i en ny devaluering.

En sanering af den økonomiske politik bør imidlertid ikke ske på bekostning af erhvervsudvikling og beskæftigelse i de svageste egne af landet. Gennem øgede statslige incitamentter til udbygning og nyetablering af virksomheder i disse områder må der skaffes erstatning for den tilskyndelse til udflytning til områder med arbejdskraftreserver, som overophedningen af økonomien tidligere indebar.

Gennem en selektiv politik må man søge at påvirke efterspørgslen efter arbejdskraft, således at den sætter ind dér, hvor der også på længere sigt er reserver at udnytte. Herigennem vil man kunne opnå den bedst mulige udnyttelse af tilstedeværende ressourcer under en økonomisk politik, som tager fuldt hensyn til behovet for en stabilisering af omkostningsniveauet.

Kritikere af egnsudviklingstanken vil heroverfor anføre, at en arbejdsmarkedspolitik, der lægger den helt afgørende vægt på fremme af arbejdskraftens mobilitet, således at arbejdskraften tilskyndes til at vandre derhen, hvor aktiviteten er høj, er langt at foretrække, idet man herved undgår at gribe direkte ind i virksomhedernes lokaliseringsvalg. Selv om jeg er positivt indstillet over for støtte til fremme af arbejdskraftens mobilitet, vil jeg gerne fremhæve, at et sådant alternativ indebærer en forstærkning af den allerede bestående ulighed mellem de industrialiserede og de svagt udviklede områder, en ulighed, der allerede i dag føles økonomisk byrdefuld og menneskeligt utilfredsstillende i de egne af landet, hvorfra ungdommen i stort tal drager bort, og hvor mulighederne for at udvikle et rimeligt niveau med hensyn til uddannelse og andre kulturelle goder derfor bringes i fare.

Endvidere forekommer det mig, at støtte til fremme af arbejdskraftens bevægelighed indebærer en direkte påvirkning af lokaliseringsvalget ganske på samme måde som bistand til udflytning af selve virksomheden. Støttens konkrete omfang er eneste målestok for påvirkningens størrelse. Med de hidtil